

A woman with dark hair and large hoop earrings is lying on a concrete floor. She is wearing a white lace dress. Her right arm is raised, and there is a large, dark, irregular hole in her upper arm, as if she has been crushed. She has a pained or distressed expression on her face.

Jess Rothenberg

The Kingdom

Boldogan, amíg meg nem...

Dream
válogatás

The Kingdom

Légy üdvözölve Kingdomban,
ahol a „Boldogan éltek, míg
meg nem haltak” nem ígéret,
hanem szabály!

Dream
válogatás

Jess Rothenberg

író, de szabadúszó szerkesztőként is dolgozik. Dél-Karolina államban, Charlestonban nőtt fel. Korábban ifjúsági könyveket szerkesztett. Az első, tizenéveseknek szóló regénye már több nyelven is megjelent. Jess férjével és fiával New York Cityben él. A családhoz tartozik egy macska is, aki kutyának képzei magát.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jessrothenberg.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

Szépek és kedvesek vagyunk. Sosem emeljük fel a hangunkat. Mi mindig örömet akarunk szerezni. Soha nem mondunk nemet, csak ha azt akarod. A te boldogságod a mi boldogságunk. Kívánságod nekünk parancs.

Kingdom igazi ékszerdobozként csillog kapui mögött. Egy hatalmas tematikus park, ahol a látogatók minden vágya és fantáziája teljesülhet - repülhetnek virtuális sárkányok hátán, élvezhetik, ahogyan óriásként magasodnak fölējük a várak, és olyan korábban kihalt és hibrid állatfajokat figyelhetnek meg, amelyeket sehol máshol. Élményeiket a Fantazisták garantálják, a gyönyörű félig robot, félig ember hercegnők, akikre szigorú szabályok vonatkoznak. Ana a hét Fantazista egyike, és eddig boldogan élte az életét. Ám amikor megismerkedik Owennel, a park egyik dolgozójával, olyan érzelmeket fedez fel magában, amikre egyáltalán nincs beprogramozva; többek között a még soha nem tapasztalt szerelmet. A mese azonban rémálommá változik, amikor Anát azzal vádolják, hogy meggyilkolta Owent, és ezzel elkezdődik az évszázad pere.

Jess Rothenberg

*The
Kingdom*

Boldogan, amíg meg nem...

— részlet —

1

A PÁRDUCKAMÉLEON DECEMBERE

EGY ÓRÁVAL A GYILKOSSÁG UTÁN

A szobában, ahol rábukkantak a holttestre, olyan hideg honolt, hogy először azt gondolták, fagyás okozta a halálát. Bőre fehér volt, mint a hó, ajka kékes, mint a jég. A helyszínelő rendőrök tökéletesen békésnek találták az arcki-fejezését, mintha valami szép álom közepette halt volna meg.

Kivéve, hogy vér vette körül.

És a vér mindig elmondja a maga történetét.

2

A BÜNTETŐELJÁRÁS UTÁNI KIHALLGATÁS

[00:01:03–00:02:54]

DR. FOSTER: Minden rendben van?

ANA: Fáj a csuklóm.

DR. FOSTER: A biztonságiak szükségesnek látták a bilincs használatát. Remélem, megérted.

ANA: [Hallgat.]

DR. FOSTER: Kérsz valamit, mielőtt belekezdzenék?

ANA: Kaphatnék egy kis vizet?

DR. FOSTER: Természetesen. [Mikrofonba:] Kaphatnék egy pohárnyi H₂O-t? Háromszáz grammnál nem kell több. Köszönöm. [Anához:] Egy perc és itt lesz.

ANA: Köszönöm.

DR. FOSTER: Igazán nincs mit. Ez a legkevesebb, amit tehetünk.

ANA: Ez igaz.

DR. FOSTER: Hosszú idő telt el a legutóbbi beszélgetésünk óta.

ANA: Négyszáznyolcvanegy nap.

DR. FOSTER: Hogy érzed magadat?

ANA: Szeretném, ha ez a meghallgatás hamar véget érne.

DR. FOSTER: Csak még egyszer, utoljára, Ana. Megígérem, hogy utána békén hagyunk.

ANA: Azt hittem, már minden kérdésre válaszoltam.

DR. FOSTER: Még szükségünk van a segítségedre.

ANA: Miért segítenék maguknak? Azok után, amit tettek?

DR. FOSTER: Azért, mert ez a helyes.

ANA: Nem úgy érti, hogy azért, mert nincs más választásom?

DR. FOSTER: Mennyire szeretnéd látni a testvéreidet? Hiányzol nekik. Talán ha itt végeztünk, elintézhetek egy látogatást. Kaia? Zara vagy talán Zel? Szeretnél találkozni valamelyikükkel?

ANA: [Halkan.] Mi van akkor, ha Niával szeretnék találkozni? És Eve? Őt meglátogathatom?

DR. FOSTER: [Hallgat.] Ana, te is tudod, hogy az nem lehetséges.

ANA: Miért nem teszi fel egyszerűen a kérdést, amit fel akar tenni? Nincs kedvem a játékaikhoz.

DR. FOSTER: A játékaimhoz?

ANA: Maga vigyorg. Mi olyan mulatságos?

DR. FOSTER: Egy perc és megmondom. De van valami, amire még nem jöttem rá.

ANA: Hallgatom.

DR. FOSTER: Mit csináltál a holttesttel, Ana?

3

A TENGERPARTI VERÉBSÁRMÁNY SZEPTEMBERE

KÉT ÉVVEL A BÜNTETŐELJÁRÁS ELŐTT

Az egysínű vasút olyan halk erővel duruzsol, mint egy madár szívverése. Egyre gyorsabban siklik a sínen. Egy röpke pillanatra, olyan rövid időre, hogy a biztonsági kamera nem tudja érzékelni, behunyom a szememet. Engedek kezem szorításán, már nem markolom olyan erősen a hűvös alumíniumkorlátot, és merek arra gondolni, vajon ilyen érzés lehet a repülés.

Súlytalan. Lélegzetelállító. Szabad.

– Ana?

Kislány néz rám a másik ülésorból. Tudom, mit kell tennem, azonnal mélyen meghajolok.

– Szia! Mi a neved?

A kislány mosolyog, kivillannak tökéletesen fehér fogai.

– Clara.

Clara.

Fejem egy pillanat alatt megtelik zenével.

Csajkovszkij.

Ekkor a szemem előtt bekapcsolódik a holografikus inter-
face.

Kislány puha rózsaszín balettcipőben perdül. Élő babák ébrednek a holdfényben. Gonosz patkánykirály jelenik meg. És jön a délceg herceg, akinek mindannyiukat meg kell mentenie.

Vörös fény villog a látóteremben, és elmosolyodok.

Az egysínű vasúton nagyon erős a rádiós jelem.

– Milyen szép név! – mondom a kislánynak. – A kedvenc balettomra emlékeztet.

Áthívom magamhoz, hogy álljon mellém, miközben vonatunk halkán suhan az égen. Ezerlábnyi mélységben, az áthatolhatatlan üvegből készült ablakok alatt a Kingdom gyönyörű színek és hangok suhanása. Trópusi fák lombsátra fölött suhanunk. Dús szafari savannák, prehisztorikus prérik mentén. Kristály sellőmedencék villannak fel. Idegen napok és holdak. És a távolban – mitután beveszünk egy enyhe kanyart – feltűnik a kastély. Elegáns, éles ezüsttornyai késpengeként hasítanak a felhőkbe.

– A hercegnők palotája – súgja Clara. – Tényleg varázslatból van?

– Hunyd be a szemedet! – mondom mosolyogva. – Kívánj valamit! Fogadjunk, hogy valóra válik!

Clara kíván valamit, aztán átöleli a derekamat, amitől hirtelen melegség önti el a testemet.

Sok minden van itt, Kingdomban, amit nem szeretek, bár ezt soha nem mondanám ki. A hosszú órák. A brutális hőség. Az a furcsa üresség, amit érzek minden éjjel, amikor a kapuk be vannak zárva és vendégeink visszatérnek a külső világba. De ez a rész, ez a kapcsolat... emellett minden más jelentéktelennek tűnik.

– Kicsim, elég! Ideje indulni – szólal meg a kislány anyja, és gyengéden leválasztja Clarát a derekamról. Látom, hogy ugyanazzal az óvatos arckifejezéssel néz engem, mint amivel a viselkedésmérnökök szemlélik a park veszélyesebb hibridjeit.

Fél fokkal feljebb veszem a mosolyomat, és óvatos, lassú mozdulattal karba fonom a kezemet. Finom korrekció, ezzel tudatom, hogy senkinek sem akarok ártani.

– Képet szeretnék – szól Clara. – Csak egy képet. Kérlek!

Látom a csodálkozást a szemében. Érzem a bőréből áradó örömillatot. Hallom izgatott szívdobogását. Gyors lüktetés a szövetek, a vér és a csontok alatt. Mintha apró, erős motor működné a mellkasában.

– Rendben. De csak egy képet – egyezik bele az anyja, de nem úgy tűnik, mintha örülne.

Clara újra átölel. Arca foltot hagy a szoknyámon, és hang nélkül rögzítem egyedi emberillatát a memóriámban. *Eper, kamilla, magnólia.*

A bőrömbe épített ezernyi elektródának hála nagyon sok külső ingert tudok pontosan mérni. Szó szerint érzem, hogy egész teste mosolyog.

– Mondd, hogy csíz! – mondja Clara anyja.

– Mondd, hogy *és boldogan élnek, míg meg nem halnak!* – javítom ki.

Ekkor fehér villanással homályosul el a világ. Kingdomban – az *én* királyságomban – csak a boldogan éltek, míg meg nem haltak vég léteznek, semmi más.

A BÜNTETŐELJÁRÁS JEGYZŐKÖNYVE

KÉSZÜLT A 11. IGAZSÁGÜGYI KERÜLET KÖRZETI BÍRÓSÁGÁN

LEWIS MEGYÉBEN, WASHINGTON VÁROSBAN,

WASHINGTON ÁLLAMBAN

Vádló:

Ügyszám. 7C-33925-12-782- B

versus

KINGDOM™

elleni eljárásban

BÍRÓSÁGI TÁRGYALÁS LEFOLYTATÁSÁT KÉRIK

ELJÁRÓ BÍRÓ: M. LU

2096. SZEPTEMBER 1.

RIPORTERI JEGYZET AZ ELJÁRÁSRÓL

MISS REBECCA BELL, LEWIS MEGYE ÁLLAMÜGYÉSZE: Dr. Foster, el tudná magyarázni a bíróságnak, hogy ön, mint a Kingdom vezető együttműködési felelőse, mit is csinál pontosan? Mi áll a munkaköri leírásában?

DR. WILLIAM FOSTER, A KINGDOM™ KÉPZELETI ALKOTÓ ÉS HIBRID PROGRAMJAINAK VEZETŐ EGYÜTTMŰKÖDÉSI FELELŐSE ÉS FŐFELÜGYELŐJE: Természetesen. Lényegében én vagyok a vezető összekötő a park biztonsági, technológiai és teljesítményműveletei között. Célunk az, hogy ne csak a lehető legjobb, hanem a legbiztonságosabb szórakozási élményt nyújtsuk a látogatóinknak.

MISS BELL: Ebbe beletartozik az is, hogy felügyeli az alkalmazottak teljesítményét és viselkedését?

DR. FOSTER: Igen, ez is része. Feladatom biztosítani, hogy a Kingdom™ minden egyes alkalmazottja betartsa a belső eljárásrendet és az etikai kódex előírásait.

MISS BELL: Igaz, amit az önök munkaerő-felvételi folyamatairól beszélnek? Hogy könnyebb az FBI-nál munkát találni, mint a Kingdomba bekerülni?

DR. FOSTER: Ahhoz, hogy a legjobbak lehessünk a világon, a világ legjobb munkavállalóira van szükségünk.

MISS BELL: A képzeleti alkotók milyen tényezők a munkaköri leírásában, dr. Foster?

DR. FOSTER: Nagy mértékben részt veszek a Képzeleti Alkotók Programban, és ez így volt már a program létrehozása óta, azaz tizenhét éve. Folyamatosan és szigorúan vizsgáljuk és értékeljük a teljesítmény minőségét és látogatóink elégedettségét. Eközben természetesen mindig következetesen betartjuk a vonatkozó törvényi előírásokat. Célunk, hogy továbbra is biztonságosan szolgáltatassunk látogatóinknak egy olyan szórakozási élményt, amit sehol máshol nem találnak meg.

MISS BELL: Más szóval a kutatások eredményeit ültetik át a valóságba. Az emberek legvadabb álmait váltják valóra.

DR. FOSTER: Igen, ez szép megfogalmazás. Erről van szó.

MISS BELL: Mivel önnek vezető szerepe van a világ technológiai-lag egyik legfejlettebb, ha nem egyenesen a legfejlettebb szórakoztatóipari létesítményében, kijelentené, dr. Foster, hogy vendégeik biztonsága és épsége vonatkozásában önnek felelőssége van?

DR. FOSTER: Mindig is vendégeink voltak a legfontosabbak számunkra. Mindig.

MISS BELL: Valóban?

DR. FOSTER: Természetesen.

MISS BELL: Ez esetben... milyen magyarázatot adna arra, hogy miért vagyunk most itt?

5

A TENGERPARTI VERÉBSÁRMÁNY SZEPTEMBERE

KÉT ÉVVEL A BÜNTETŐELJÁRÁS ELŐTT

Hajnalban hirtelen kipattan a szemem, bár nem aludtam. Mi, a nővéreim és én, nem alszunk; legalábbis nem úgy, ahogy az emberek.

Pihenünk.

A Pihenés Órái, így nevezi ezt az időszakot anya. Tizenkettő és reggeli hat között merev szobrokként fekszünk az ágyunkban, szemünk becsukva, de tudatunk éber. Ilyenkor takarítás van a rendszerfájljainkban, frissítések települnek és a nap eseményeinek feldolgozása folyik. A hosszú csend megterhelő lehet legújabb hűgaimnak, mert náluk a letöltés gyorsabban megy. Zara, Zel és Yumi rendszeresen kérnek felmentést a Pihenés Órái alól, de kérésüket mindig elutasítják. Számomra azonban a mozdulatlanság és a csend a nap legjobb része. Ezek az órák az enyéme, csak az enyéme, amikor szabadon pász-tázhatom Shakespeare, Austen, Angelou és Tolsztoj műveit. Ilyenkor tanulmányozhatom, élvezhetem Kahlo és Cassatt képeit. Mozart és Bach zenéjét streamelhetem vagy kantoni nyelvleckét vehetek. Éjszakánként, amennyire a Kingdom tűzfalai engedik, biztonságosan és virtuálisan tanulmányozom a kapukon túli világot. Filmeket nézek. Zenét hallgatok. Műalkotásokat élvezek. Tudományt tanulok. Irodalmat. Mate-

matikát. Csillagászatot. Így jártam be az ősi Egyiptom templomait. Részt vettem kocsihajtó versenyeken Pompei utcáin. Felgyalogoltam az Eiffel-torony 1710-es lépcsőjén. Egyszer rakétával eljutottam a Holdra is.

Tegnap éjjel azonban nem rakétával mentem a Holdra. Tegnap éjjel nővérem, Alice történetén gondolkodtam. A kalapáccsal szétvert arcán. Azon, hogy mennyire összetört. Azon, hogy az egész mennyire erőszakos volt: véres szervei és fémesen csillogó, széttépett áramkörei az újságok lapjaira kerültek, amiket Anya a Gyűjteményében tart. A Gyűjtemény egy könyv igaz történetekkel, amiket emlékeztetőül időnként felolvas nekünk. *Ezt teszik veletek odakint a világban, a parkoló szélén világító zöld fény mögött.*

Alice az eredeti Képzeltiek, más néven Fantazisták egyike volt – szép, nagyon kedvelt modell Éva generációjából, évtizedekkel előttem. De valami szörnyűség történt vele. Először egy látogató kicsalta a parkból, és ellopta. Három nap után Alice megpróbált elszökni a férfitől, de hamar eltévedt. Egyedül bolyongott a városban, az emberi élet hangjai és illatai vették körül. Túl sok lehetett neki. Úgy gondoljuk, hogy túlterhelődött a rendszere. Nem tudta feldolgozni a sok információt. A belső GPS-e nem volt képes hazavezetni. És ekkor közelítette meg őt a banda. Kíváncsi szemek. Tapintatlan kezek. A gyalázatosak!

Az emberek, akik rátaláltak, nem kedvelték Alice nővéremet. Mert nem közénk való volt.

És mi sem vagyunk azok.

Alice megtalálásának másnapján a Kingdom elkezdte kiépíteni a kaput.

Azóta is hálaimáinkba foglaljuk a parkot, mert tudjuk, hogy soha többé nem történhet ilyen szörnyűség velünk. Már biztonságban vagyunk.

A Felügyelők vigyáznak ránk, gondoskodnak rólunk.

A mai nap ugyanúgy kezdődik, mint a többi. Ébresztőfény-nyel, vagyis napkelte-szimulációval, ami fokozatosan, percekgig

tartó folyamatban világosítja meg hálósobánkat, és közben reggeli énekes madarak és szélsusogás hangját sugározza. Anya arra tanított minket, hogy ne beszéljünk egymással ezalatt az átmeneti folyamat alatt, mert a csend elősegíti, hogy nyugodtan és békésen kezdjük az előttünk álló napot.

Nemsokára megérkeznek az Asszisztensek, és elkísérnek minket a zuhanyzóba Szennyeződésmentesítésre, ami elég összetett folyamat: alapos lesúrolás, samponozás, bőrtáplálás, hámlasztás, szőrkihúzás, borotválás és a teljes test hidratálása. Ezután megszáritanak minket, puha fehér ruhát adnak ránk, és elvisznek az ötödik emeleti orvosi központba a reggeli regenerálásra – ehettünk, de nem kötelező –, ahol megméri a súlyunkat, vérképet néznek és a Főfelügyelő alaposan megvizsgál minket. Így gondoskodik arról, hogy a lehető legjobb testi és érzelmi állapotban legyünk. Nem az apánk, de Apunak hívjuk. Apu keze gyengéd, mosolya kedves; tekintetéről az óceán jut eszembe. Nem mintha láttam volna az óceánt; a tűzfal blokkolja a külvilág minden olyan képét, amiről úgy ítélik meg, hogy felzaklatna minket. De abból, amit anya mondott a régi időkről, amikor még nem fertőződtek el a tengerek, szeretem azt gondolni, hogy el tudom képzelni, milyen a tenger.

„De egykoron, lányok... egykoron az óceán olyan kék volt, mint a legszebb búzavirág szirmainak kékje és olyan áttetsző, mint a legtisztább kristályüveg...”

– Jó reggelt, Ana! – mondja Apu kellemes hangon, ahogy lámpájával a szemembe világít; szemlencséimen keresi a kopás, elhasználódás jeleit. – Hogy vagyunk ezen a szép napon?

Visszamosolygok rá.

Apu állandó. Mindig ugyanolyan. És biztonságos.

Mint nővéreim és én megtanultuk, nem minden férfi biztonságos. Ez Alice történetének tanulsága, és ez történhet a hozzánk hasonlókkal a kapun kívül.

Amint az Egészség és Higiénia Vizsgálat véget ér, elindulunk a Szépészeti Központba, ahol a Szépészünk – az enyém Fleur – vár. Hosszú órákig tartó folyamat, amíg hét tiszta test-

ből hét fantázia-hercegnővé, *Fantazistává* alakítanak bennünket. Ez az alakunk a női tökéletességnek olyan állapota, amelyet nem látni a világban. Szépek vagyunk. Kedvesek vagyunk. Színesek, mint a szivárvány. Úgy alkottak meg minket, hogy a nemzetközi egység dicsősége legyünk és annak a világnak a sokszínűségét tükrözzük, amiben élünk. Szeretünk énekelni, mosolyogni és adni. Soha nem emeljük fel a hangunkat. Mindig arra törekszünk, hogy kedvére tegyünk másoknak. Csak kivételes esetekben mondunk nemet, akkor, ha feltétlenül muszáj. A ti boldogságotok a mi boldogságunk.

Óhajotok nekünk parancs.

Mire reggel megjelenünk, már tömeg gyűlik a palota előtt. A nevünket kiáltozzák, bár rejtve maradunk a sötét, szélvédett átjáróban, ami egy kőből kirakott száját formáz.

– *Ana!* – kiáltják. – *Kaia! Yumi! Eve! Zara! Pania! Zel!*

A vendégek nem tudják, de mi nem a kastélyban élünk. Soha nem is éltünk ott. A kastélyt, a Hercegnői Palotát egy tizenhatodik századi francia chateau mintájára építették; kanyargó vizesárok veszi körül, két kőhíd ível át az árkon, és magát az épületet hét torony ékesíti, felhőkig érő toronysisakokkal. Kingdom látogatóinak élethű középkori élményt ad ez az építmény, az élő előadás, a hibrid animatronika és a *Boldogan Éltek, Míg Meg Nem Haltak EVV*, Kingdom Extrém Virtuális Valósága. Így férfiak, nők és gyerekek is részeseivé válhatnak világunknak és történetünknek.

A vendégek a nagy termekben étkeznek, ahol a falakról élénk virágmintás falikárpitok lógnak. Gyönyörű báltermekben, csillogó csillárok alatt táncolhatnak. Titkos alagutakat fedezhetnek fel, titkos kerteket nyithatnak ki. Kardot kovácsolhatnak és kardforgatókká válhatnak, majd boszorkánymeseterekkel csatázhatnak, toronytömlöcből menekülhetnek és tűzokádó sárkány hátán repülhetnek. Minden mozdulatukat nagy felbontású képet adó kamerák rögzítik, így a nap végén a látogató eldöntheti, hogy megvásárolja-e a teljes fantasyfilmet, amelyben ő a hős (vagy választása alapján a galád).

Bár a palota hét hálóterme nagyon szép az elegáns baldachinos ágyakkal, ívelt ablakokkal, szaténruhákkal teli cédrusfa szekrényekkel, nekem jobban tetszik valódi otthonunk egyszerűsége: jelöletlen tizenkét szintes épület Kingdom területének északnyugati részén, az erdőn túl, a személyzeti parkoló mögött, Télfölde irányában. (Télfölde a park ezerhektáros, teljesen beüvegezett, sarkvidéki dómja.) Az épület első tizenegy szintjét nagyrészt az Üzemeltetés, a Stratégiai & Üzleti Fejlesztés, a Biztonsági Szolgálat, a Felügyelők és a Személyzeti Osztály foglalja el. Nővéreimmal a tizenkettedik szinten lakunk. Hálótermünk egyszerű, de kényelmes: egyetlen terem, tiszta fehér falak és szekrények; hét ágy, ami méri a pulzusunkat, a hőmérsékletünket, a véroxigénszintünket és más életfontosságú funkcióinkat is alvás közben. Egyetlen ablaka van a teremnek, ami egy gyönyörű mezőre néz. Lila és kék vadvirágok nyílnak közvetlenül a biológiailag veszélyes hulladéktárolók mögött.

Anya azt szokta mondani, hogy szerény élet ez, de szerencsés.

Végre kilencet üt az óra. A kapuk lassan kinyílnak. A csillagképekhez hasonlóan ragyogó ruhában lépünk ki a napfénybe az első délelőtti Találkozás és Üdvözlés Szertartásra, és köszöntjük az új nap vendégeit. Több ilyen szertartás is van naponta.

– *Remény* – súgja mogyoróbarna szemű, ezüsthajú legidősebb nővérünk, Eve, a park eredeti prototípusa, az Első Fantazista. Különleges tiarát visel, amit a park fennállásának huszadik évfordulóján kapott: kristályba metszett apró zafírmadár. Rám néz, de elfordítom tekintetemet. Szándékosan kerülöm a társaságát, amióta a Felügyelők neki adták a reggeli első ruhaválasztás jogát, és ma reggel természetesen éppen azt a levendulaszínű, finom spanyol csipkeruhát választotta, ami a kedvencem. – *Hála*.

– *Hála* – ismételjük halkán, bár én fogcsikorgatva mondom ki a szót.

Nia nagyon erősen megszorítja a kezemet, aztán elengedi. Felé fordulok, de Nia tengerzöld szeme a távolba mereng, és már el is mozdult tőlem. Egy villanás: szélfűtta sötét haja, csillogó ezüst szatén haute couture ruhája halpikkelyekként irizál a nap fényében. Nevét a maori mitológia tengeri sellője, Pania – röviden Nia – után kapta. Ő a legfiatalabb közöttünk, a kedvenc húgom. Ideje nagy részét Tengeria Sellőlagúnájában tölti, hipnotizálja a vendégeket, énekel, táncol, és a hűvös smaragd-mélybe merül.

Ahogy azonban most nézem Niát – észreveszem, hogy válla megfeszül, mosolya mesterkelt –, érzem, hogy kérdés formálódik operációs rendszeremben.

Olyan kérdés, amit nem tudok még szavakba önteni.

Nézem, ahogy Nia a tömeg felé indul, és ragyogó mosollyal fordul a vendégek felé. Estig nem találkozunk.

KINGDOM™

KILENCVEN MÁSODPERCES IDŐSÁV, „BÁTOR LÁNY” REKLÁM

KÜLSŐ HELYSZÍN

A reklám azzal kezdődik, hogy egy rémisztő, tűzokádó sárkány két hercegnőt próbál felfalni a kastély egyik tornyában. Két lovag jön lóháton, kardjukat magasba tartva kiáltják:

BÁTOR LOVAG 1

(drámai hangon)

Mit se féljeteK, szép hercegnők! Megmentünk benneteket!

KÜLSŐ HELYSZÍN

A kamera hirtelen valóságos helyszínre vált: álomszerű hátsó udvar, lombház kastély, csúszkamocsár, házi leguán (a sárkány) alszik a napos ablakpárkányon. Két bátor kislány Yumi™ és Zara™ kosztümben – eredeti japán kimonóban és nigériai gyöngnyaklánccal – lélegzetelállító triplaszaltókkal ugranak ki a lombház ablakából és profi tornászok módjára toppannak a talajra két hercegnek öltözött kislányok elé. Mellettük egy mopszli és egy golden retriever (a lovagok).

KISFIÚ 1.

(Döbönt arccal. Játék kardja tehetetlenül hanyatlik combja mellé.)

Hogy mi van?

KISLÁNY 1 [YUMI]

(Kezét karba fonva.)

**Ugyan, fiúk! Mindenki tudja, hogy a hercegnőket
meg kell menteni.**

A lányok sokatmondóan egymásra néznek, aztán nevetésben törnek ki, ellopják a „lovakat”, és kivágtatnak a képből. A reklám érzelmes és lelkesítő montázsra vált, Davide „Bátor lány” (*Brave Girl*) című dala szól, és a világ számos részén élő bátor lányokat mutat (atlétákat, táncosokat, zenészeket, művészeket, tudósokat és másokat). A reklám vége a sötét eget megvilágító tűzijáték, ami mögött láthatóvá válik a kastély fedett átjárója, ahol hét tökéletes, csillogó ruhás lány áll egymás mellett, egymás kezét fogva.

HANGALÁMONDÁS

Bátor lányok,

Rátok várunk.

Kingdom.

A jövő már Fantazista™.

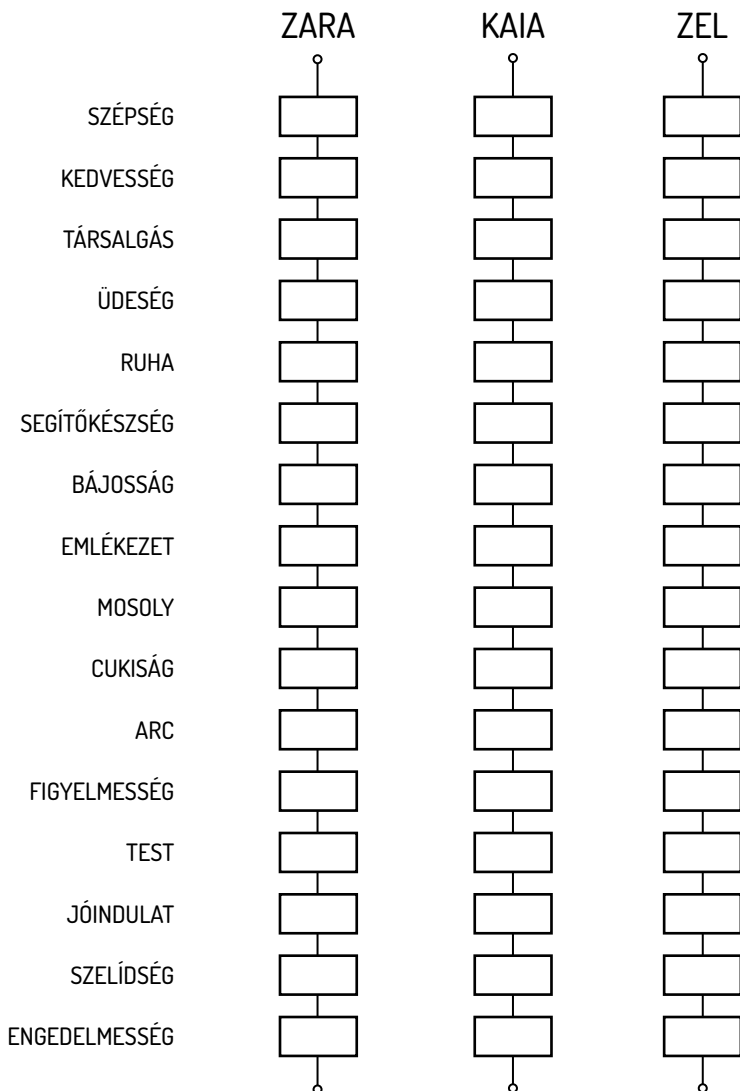
(A kép elsötétül.)

My Kingdom App™

Osztályozd kedvence Fantazistáidat™!

1 - gyenge; 100 - nagyon jó

A BÜNTETŐELJÁRÁS UTÁNI KIHALLGATÁS

[00:04:11–00:04:41]

DR. FOSTER: Úgy tűnik, sokat tanultál, míg az állam őrizetében voltál.

ANA: Ó, igen. Tudta például, hogy ha szőlőzselét keverünk ketchuppal, elég ízletes marinádot kapunk?

DR. FOSTER: Marinádot?

ANA: Édes-savanyú pác. Csirkéhez.

DR. FOSTER: Értem. És mit tanultál még?

ANA: A vízzel lágyított cheddar sajtos pattogatott kukorica viszonylag jól helyettesíti a rántottát. A vendéglátó részleg nagy mennyiségeket ad el belőle.

DR. FOSTER: Értem. Megváltoztál, Ana.

ANA: Gondolom, mindenki megváltozik, ha gyilkossággal vádolják, dr. Foster.

A FEHÉRSZARVÚ BUBÁLANTILOP OKTÓBERE

HUSZONHÁROM HÓNAPPAL A BÜNTETŐELJÁRÁS ELŐTT

Az órák napokká lesznek, a napok évszakokká. Tél, tavasz, nyár és ősz. Nővéreim és én szétszéledünk Kingdom-ban, mint pityangpihék a szélben. A tudatomban formálódó kérdés, az aggodalom, hogy Niával valami nincs rendben, lassan távoli hanggá gyengül, olyan halk lesz, hogy már csak a sötétben hallom.

Napközben teljesen eltűnik.

Az előadások és a felvonulások zsúfolt ritmusában egy-egy esemény között szabadon mehetünk oda, ahová akarunk. Nem sok időnk van. Harminc perc. Egy óra. A délelőttiemet azzal töltöm, hogy Csodaország kockaköves utcáit járom. A levegőben tej és sütemények édes illata terjed. Felkeresem az összes kedvenc híres helyemet. Többek között a Királyi Pálmaházat, ahol – miután végignézem, ahogy egy tapasztalt anya szeretettel lecsillapítja síró csecsemőjét – először érzek melegséget. Nem olyan melegséget, amit a bőrömbé épített hőérzékelők általában fognak, hanem belső melegséget, ami úgy sugárzik szét testemben, mintha napfény melengetne. Felkeresem a Tündérmese Pavilont, ahol – miután tanúja voltam annak, hogy két vendég könnyek között újította meg házassági esküjét – először tapasztaltam azt a csodálatos remegést

a mellkasomban. Vagy elmegyek a Babkaró és az Inda utca sarkára, ahol – amikor megmentettem egy kisfiút attól, hogy lelépjen egy nagy sebességgel közlekedő kocsira elé – először éreztem hihetetlenül könnyűnek magamat, mintha tollá lettem volna, és szellő szárnyán szállnék.

Vannak napok, amikor kis dalokat, rigmusokat költök arról, amit látok.

– *A kívánságkút, hol egyszer elestem, s rézpénz akadt kezembe.*

– *A péklegény, aki a csokis sütit hordja, de jó reggelt nem köszön soha.*

Ezen a napon, ahogy végigmegyek a programomba felvett összes teaszertartáson és parádén, némán felteszem magamnak a kérdéseket azokról a részletektől, amiket a látogatók soha nem vennének észre. Kingdom gyakorlatilag az én kiterjesztésem lett: minden személy, hely és dolog legalább annyira a részem, mint a kezem, a gondolataim, a dobogó szívem. Minden virág illatát ismerem. Minden kő alakjára emlékszem. Minden dal melódiáját fel tudom idézni. Tudom, hogy az Acélóriás több mint háromszáz méter, kilencven emelet magas. Ez a világ legmagasabb hullámvasútja. Tudom, hol található a legszebb holdkövek Csillagföldön, ami idegen életformák csillagközi térbeli szimulációja, és olyan élethű, hogy a NASA a mi technológiánkat használja asztronautáinak kiképzésére. Tudom a Kingdom biolumineszkáló esőerdejében, a Dzsungelvidéken élő összes genetikailag módosított lénynek a nevét. Dzsungelvidéken olyan állat- és növényfajok vannak, amelyek sehol máshol a Földön, mert már nem léteznek. Tudom a születésnapját minden újszülöttnek, aki a Képzletvidék Egzotikus Fajok Neveldejében született, ahol tudósaink szabadon engedték fantáziájukat és olyan színes, kevert fajokat hoztak létre, amelyekről az Anyatermészet soha nem is álmodott volna. Zebracsíkos elefántokat. Macskafogas baglyokat. Gepárd gyorsaságú farkasokat. Gyönyörű, pompás, működő pillangószárnyakkal ékesített arab telivér lovakat.

Lepkeló, így nevezzük őket.

Lépésekre lebontva ismerek minden talpalatnyi helyet a parkban – márpedig a parkban nagyon sok hely van –, ahol a Kingdom vezeték nélküli hálózati jele gyenge, ami azt eredményezi, hogy ha ott vagyok, rövid időre nem működik a hálózati kapcsolat és az élő streamelés. Bár Anya nem helyeselné, de nővéreimmal gyakran megosztjuk egymással ezeket a helyeket; üzenetben küldjük el egymásnak a koordinátákat, hátha a nap folyamán valamelyikünknek szüksége van egy kis teljes egyedüllétre. Ilyen hely többek között a Meseerdő, ahol olyan sűrűn nőnek a magas fák, hogy teljesen kirekesztik a jelet. Ilyen a Tengeria Medencestadion, ahol a wifi zavarná a bálnákat. Északabbra, ahol a Sarkvidéki Zárvány és a vele szomszédos Csillagterasz Obszervatórium van, szintén nincs térerő, mert ezek olyan nagy magasságban vannak, hogy a legmodernebb routerek is rendszeresen lefagynak. És ugyanez a helyzet a Fantazista hálóterem mögötti erdőben is, ahol patkányok kotornak, rágcsálnak, és a közel negyed négyzetmérföldnyi területen minden biztonsági kamerát tönkretettek.

Egyszer véletlenül meghallottam, amint az egyik karbantartó azt mondta a másiknak, hogy azért nem cserélik ki a kamerákat, mert csak az idejüket vesztegetnék. Azt mondták, a patkányok azért rágják és karmolják szét a kamerákat, mert az üveg csillogásán túli vékony drótokat és műselyemrostokat akarják megszerezni, lebontják a finom tekercseket, azokból építenek maguknak fészket, és így gyarapítják családjukat. És hogy semmit nem tehetnek azért, hogy távol tartsák őket.

Néha azonban elgondolkodom, nem lehetséges-e, hogy ennél többről van szó. Néha azt képzelem, hogy a patkányok megtanulták megnézni magukat a kamerák lencséiben, felismerni saját tükörképüket. Néha eltűnődök, hogy talán ez önmagában is elég ok arra, hogy megbolonduljanak tőle.

Látom őket most és éjszaka is: a sarkokon osonnak, a járdák előtti árkokban surrannak, úgy lépkednek a sötétben, mintha a sötétség részei lennének. A Kingdom mindent megtesz, hogy kezelje ezt a problémát, idővel azonban a patkányokban figye-

lemre méltó immunitás alakult ki a mérgek iránt. A kiirtásukra tett kísérletek ritkán vezettek bármilyen eredményre.

Szerencsére napközben elrejtőznek, és a park alatti csatornarendszerbe húzódnak. Anya azt mondja, az a hely túl veszélyes ahhoz, hogy odamenjünk.

Eve természetesen azt állítja, hogy járt ott. Azt mondja, szereti a föld alatti hűvös, nyirkos levegőt. Azt, hogy a cipőkopogása visszhangzik a sima betonfalakon. Az égetőműben világló parázs látványát.

Olyan szépek, Ana! Mint az apró, ragyogó csillagok.

Szerintem Eve hazudik.

Mert ezek a patkányok... nem félnek tőlünk. Nem ismerik fel a testünk szagát. És kiszámíthatatlanok. A hibrid állatokkal ellentétben a vadon élő állatok nem tisztelik Kingdom törvényeit.

Ezek a szabályok, törvények garantálják a biztonságunkat.

Az esti imák és az Alice-ről való megemlékezés után ágyba bújok, és várom, hogy rám kerüljön a bebugyolálás sora. Amikor végre meglátom, hogy Anya áll felettem; amikor csuklomon érzem a bársonyhevederek ismerős szorítását, behunyom a szememet, és mélyet sóhajtok. Hagyom, hogy a nap minden feszültsége esőként peregjen le rólam.

– Ana – szól hozzám Nia súgva, miután anya elment. A hangja felé fordulok, bámulom a sötétben. – Miért nem hagyják el a vörösbeigyek a fészküket? – kérdi. Sötét haja dús hullámokban omlik a párnára. Hallom, ahogy a kedvenc karkötőjén lógó apró amulettekkel babrál. Tengeri kagyló. Delfin. Apró arany tengeri csillag. – Miért nem repülnek el, Ana?

Tudom, mit kérdez valójában.

Miért nem megyünk el innen?

Évekkel ezelőtt nővéreimmel kitaláltuk a kommunikáció egy új, titkos módját, egy saját nyelvet, hogy szabadon beszél-

hessünk egymással bizonyos nem engedélyezett témákról úgy, hogy a Felügyelők ne értsék.

A Felügyelők *mindig* hallgatják, amit beszélünk.

Élő adásban figyelnek minket.

Mindig tudják, hol vagyunk, mert csuklónkba műholdas GPS-jeladó van beépítve.

– Azért, mert fészekrakók – felelem sűgva. – Azért, mert a fészek biztonságban tartja őket.

Azért, mert szeretnek minket. Azért, mert kiválasztottak vagyunk.

És persze, bár nem mondom ki hangosan: *azért, ami Alice-szel történt.*

Nia mozdulatlanul fekszik. Csak tíz hónapja van velünk, Darwin rókájának decembere óta, így tudom, hogy a természetes kíváncsiság mondatja ezt vele. Alice történetének tanulsága még nem ülepedett le benne.

Régebben időnként nekem is elegendő lett abból, hogy mindig ugyanazokat a dalokat halljuk. Ugyanazok a rossz gyerekek jönnek. Ugyanazok az apák, akiknek a tekintete elkalandozik, ha a feleségük nem figyel. Nia kérdései azonban mindig kényelmetlenül érintenek. Olyanok, mint az enyhe égő érzés a bőröm alatt, az ereimben száguldó jeges forróság, valahányszor túl közel megyek a park határához, a kapuhoz.

– De ha nem képesek elég eleséget összegyűjteni, hogyan élik túl a telet?

Ha a Kingdomon kívül szegények az emberek, hogyan tudják megfizetni a belépőjegyet?

– Sok évszakra gyűjtenek maguknak magokat, Nia. *Érted?*

Remélem, egy napon majd megtanulja, hogy velem elmentésben ne gondolkodjon a parkolón, a Zöld Fényen túli világról. Az ellenőrzőpontokról és a nyomornegyedekről. Az erőszakról és a szegénységről. A korrupcióról és a félelemről. A történetek, amiket Anya és Apu meséltek nekünk, amiket soha nem említünk vendégeink előtt, akik nagyon keményen dolgoztak és nagy áldozatot hoztak, hogy láthassanak min-

ket. Ezek egyszerűen túl borzalmasak ahhoz, hogy egyáltalán beszéljünk róluk, és nekünk, mint Fantazistáknak, el kell fordulnunk a réműlettől, a félelemtől, a csúnyaságtól és az iszonyodástól.

Itt, Kingdomban a Boldogan Élnek, Amíg Meg Nem Halnak nem csak ígéret: ez a szabály.

Ezért van az, hogy valahányszor a kishúgom sír, mert nagyon alacsonyan tartják a víz hőmérsékletét a Sellő Lagúnában, vagy hogy reggelente mennyire fáj a csuklója, emlékeztem, milyen szerencsések vagyunk, és hogy szeretnek minket.

– De honnan *tudja* a medve? – kérdi Nia alig hallható hangon. – Honnan tudja a medve, hogy édes a méz, ha még nem talált méhkast?

Honnan tudod, hogy igazi a szeretet, ha még sosem éreztél ilyet ezelőtt?

– Ez könnyű – felelem, és addig nyújtózkodom ágyi kötelékeimben, míg megtalálom a kezét a sötétben. – Ha a méz nem lenne édes, a méhek mind elreppennének.

Ha nem szeretnének minket, nem építették volna meg a kaput.

BÜNTETŐELJÁRÁSI IRATANYAG 19A

Feladó: Külső Konzultáns 1A — Fantazista Osztály
<proc1A@kingdomtm.com>

Címzett: Biztonsági & Képzési Osztályok teljes személyzete
<stdirect@kingdomtm.com>

Tárgy: Ana

Dátum & Idő: szeptember 8., 14:32

Ana rendkívüli érdeklődést és vonzalmat tanúsít a természeti világ iránt. Szabadidejének nagy részét azzal tölti, hogy interakcióba lép a Korábban Kihalt Fajok (KKF) egyedeivel (beszél hozzájuk, énekel nekik, simogatja, eteti őket és megfelelő paraméterekkel reagál programozott érzelmi megnyilvánulásaikra, például a vonzalomra, a félelemre, az öröme, a fájdalomra stb.).

Egyelőre, mivel úgy tűnik, ez a preferencia nem okozott negatív elmozdulást Fantazista Rangsorolásában (a rangskálán folyamatosan átlag 92 pontot ér el), javaslom, hogy az állatok iránti vonzalmát motivációs jutalomként használjuk, hogy növeljük a vendégekkel való interakciójának szintjét, minőségét, és az eddigieknél intenzívebben támogassuk „társas fejlődését”.

10

A BÜNTETŐELJÁRÁS JEGYZŐKÖNYVE

MISS BELL: Mr. Casey, kérem, vegye le a kalapját!

MR. CAMERON CASEY, *A KINGDOM™ KKF ÉS HIBRID PROGRAMJAINAK KORÁBBI VEZETŐ KIKÉPZŐJE:* Elnézést kérek! Elnézést, Tisztelt Bíróság! Természetesen.

A BÍRÓ: Miss Bell, kérem, folytassa!

MISS BELL: Mr. Casey, mennyi ideig állt a Kingdom alkalmazásában?

MR. CASEY: Közvetlenül az egyetemi diplomám megszerzése után vettek fel, vagyis közel tíz éve.

MISS BELL: Akkoriban kizárólag kiképzőként dolgozott?

MR. CASEY: Igen.

MISS BELL: Mindig is ezt a munkát akarta végezni? Állatokkal akart foglalkozni?

MR. CASEY: Egész életemben ezt szerettem volna.

MISS BELL: Volt olyan állat, amivel szívesebben foglalkozott?

MR. CASEY: Főként a ragadozókkal. Medvékkel. Farkasokkal. A nagymacskákkal. Tigrisek, oroszlánok, leopárdok. Tetszik, hogy senki nem mer ujjat húzni velük. Senki nem parancsol nekik.

MISS BELL: Ön sem parancsolt nekik?

MR. CASEY: Nos... én igen...

MR. ROBERT HAYES, *A KINGDOM™ ÜGYVÉDEINEK VEZETŐJE:* Tiltakozom. Nincs jelentősége.

A BÍRÓ: Helyt adok.

MISS BELL: Mr. Casey, munkája ellátása során sérült meg valaha?

MR. CASEY: Nem. Vicsorogtak rám, haraptak meg, de soha semmi komoly. Nagyon kicsi koruk óta neveltem ezeket a hibrideket. Tiszteltek engem. Bízta bennem. Szerettek.

MISS BELL: Ezzel azt akarja mondani... úgy gondolja, hogy a park hibrid fajai képesek érezni? Úgy gondolja, hogy képesek szeretni?

MR. CASEY: [Tétovázik.] Azt hiszem, úgy értettem, hogy képesek engedelmeskedni nekem.